

Нікому не віддавай мене...

Богдана Матіяш

нікому не віддавай мене коли сонце сідає і коли стільки різних
очей дивляться всі на захід і коли ніхто не згадає про схід
нікому не віддавай мене хай я буду тобі як маленьке зерня хай
я буду як паросток а пізніше як квітка що принесе лиш тобі
знаний плід посади мене там де сам хочеш щоб мені прорости
доторкнися до мене й скажи будеш знаряддям ітимеш
по тій землі яку дам і все тобі там буде добре сонце і дощ
вітер і сніг будеш усім любов'ю і миром і усміхом кущем
трояндовим і жасминовим деревом яблуні галузкою мирта
будеш рікою й землею говоритимеш як дитина як дитина заплачеш
і як дитина любитимеш кажу тобі так мій Боже підкидаю в повітря
пелюстки червоних троянд легка як вітер повна щастя й довіри
день добігає кінця любе сонце на нині минай тільки мене мій
Боже нікому не віддавай